

एतदेव विभजते न पृथिव्येति पृथिव्यादेराभिष्यवर्जनं इहं बंधुत्वं पितृत्वमिष्टमेव बंधूनामर्थं सर्वत्याज्यमित्यर्थः ॥ ११ ॥ कामेति मृत्युयानं मृत्युमार्गं युद्धे मृतानां स्वर्गोऽपि नास्ति किंतु कामायाक्रांतत्वात् नर कएवास्त्यर्थः ॥ १२ ॥ एवं हि दृष्ट्वा पापहतानां रंकोपाद्यहतसंबंधिनां शोकं च व्युत्पादयति बहुकल्याणेत्यादिना ॥ १३ ॥ ब्रतानि गौरीव्रतादीनि कौतुकानि दुर्गोत्सवादीनि मंगलानि लक्ष्मीनारायणशिलादीनि तैः ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥ अनपहाय अपरित्य अनवदायेति पाठे अपरिशोध्य पितृभ्य इति षष्ठ्यर्थे चतुर्थी ॥ १८ ॥ यदैषामिति अर्जुनेन सह वदन् पितृनिहितां मातरमुक्तार्थं संवादाय संबोधयति हे अं वेति पितरौ माता पितरौ गांधारी धृतराष्ट्रौ यदैव जातकामौ तदैव तेनृपादुर्योधनप्रभृतयो हताः ॥ १९ ॥ संयुक्ता इति कामोर्थस्याभिलाषः मन्युस्तदलाभेर्देन्यं क्रोधः कामप्रतिबंधे सत्यत्युत्तमता हर्षोलाभे सति

न पृथिव्या सकल यानसुवर्णस्य राशिभिः ॥ न गवाश्वेन सर्वेण ते त्याज्या यद्दमे हताः ॥ ११ ॥ काममन्युपरीतास्ते क्रोधहर्षसमन्विताः ॥ मृत्युयानं समाख्यगता वै वस्वतक्षयं ॥ १२ ॥ बहुकल्याणसंयुक्ता निच्छंति पितरः सुतान् ॥ तपसा ब्रह्मचर्येण सत्येन च तितिक्षया ॥ १३ ॥ उपवासैस्तथेज्याभिर्ब्रतकौतुकमंगलैः ॥ लभंते मातरो गभान्मासान् दशचविभ्रति ॥ १४ ॥ यदि स्वस्ति प्रजायंते जाता जीवंति वा यदि ॥ संभाविता जातवलास्ते दधुर्यदिनः सुखं ॥ १५ ॥ इह चामुत्र चैवेति कृपणाः फलहेतवः ॥ तासामयं समुद्योगो निर्वृत्तः केवलो फलः ॥ १६ ॥ यदासां निहताः पुत्रायुवानो मृष्टकुंडलाः ॥ १७ ॥ अभुक्ता पार्थिवान् भोगान् नृणामन्यनपहा यच ॥ पितृभ्यो देवताभ्यश्च गता वै वस्वतक्षयं ॥ १८ ॥ यदैषामंबपितरौ जातकामावुभावापि ॥ संजातधनरत्नेषु तदैव निहतानृपाः ॥ १९ ॥ संयुक्ताः काममन्युभ्यां क्रोधहर्षसमंजसाः ॥ न ते जयफलं किंचिद्भोक्तारो जातुकर्हि चित् ॥ २० ॥ पंचालानां कुरूणां च हता एव हि ये हताः ॥ न चेत्सर्वानयं लोकः पश्येत्स्वैनैव कमं गणा ॥ २१ ॥ वयमेवास्य लोकस्य विनाशे कारणं रम्यताः ॥ धृतराष्ट्रस्य पुत्रेषु तत्सर्वं प्रतिपत्स्यति ॥ २२ ॥ सदैव निरुति प्रज्ञो द्वेषामायोपजीवनः ॥ मिथ्या विनीतः स ततमस्मास्वनपकारिषु ॥ २३ ॥ न स कामावयं ते च न चास्माभिर्नैतौ जितं ॥ न तैर्भुक्ते यमवनिर्न नार्यो गीतवा दितं ॥ २४ ॥

अत्युत्फुल्लतातैः असमंजसाः नृस्वपाठेऽसमंजस इति सकारांतः शब्दः विषमाये पुरुषास्ते जयफलं भूमेः स्वर्गस्य वाजयेन यत्फलं तन्वभोक्तारो न भोक्ष्यंति जातुकर्हि चित्कचिद्देशे इह परत्र वा ॥ २० ॥ ननु ये हतास्ते स्वर्गं भोक्ष्यं त्येवेत्याशंक्याह पंचालानामिति ये हतास्ते हता एव न तु स्वर्गगताः कामाद्युपेतत्वादित्युक्तहेतोः एवं न चेदपहंतास्वैनैव कमं गणानि भित्तेन स्वर्गतां स्तान्पश्येन्न च पश्यतीति लोकायत मंतमाश्रित्योक्तं ॥ २१ ॥ तत्सर्वं विनाशकारणत्वं प्रतिपत्स्यति पर्यवस्यति वयं राज्यालोभाद्विनाशे अवांतरकारणं मुख्यं कारणं तु अस्मद्राज्यापहारार्थं राष्ट्राएवेति भावः ॥ २२ ॥ तदेवाह सदैवेत्यादिना निरुतिर्वचनं निष्ठैव प्रज्ञायस्येति निरुतिप्रज्ञः मायया कपटधृतादिनोपजीवनं यस्य स तथा मिथ्या विनीतश्च धृतराष्ट्र एवात्र चाक्षः सर्वमूलत्वात् ॥ २३ ॥ दुर्य्यतां लोकद्वयनाशमुपपाद्योपसंहरत्यर्थेन न स कामादिति ॥ २४ ॥